

[Pürschel.]

udemokratisk, en Anke, der i alt Fald for 12 af de ærede Udvalgsmedlemmer maa antages at være frygtelig. Jeg vil gaa ud fra, at de Herrer mere har lagt Vægt paa Indtægtssiden, og i alt Fald kunde jeg forklare mig det ved at mindes den Kendsgerning, at alle Finansministre navnlig i kritiske Situationer faar en stærk Utilbøjelighed til at give Afkald paa Afgifter, selv om de maatte være af en Karakter, som man ellers ikke er Tilhænger af. Dette kan jo forklare Tilslutningen for Regeringspartiernes Vedkommende, men det slaar ikke til for de andre Herrer's Vedkommende, og for deres Vedkommende er det mig altsaa uforstaaeligt. Ikke mindst naar man tænker paa, hvor ofte man har hørt fra demokratisk Side, at Staten ikke maa tjene paa sin Retspleje, forstaaar man ikke rigtig dette. Her har der virkelig været en Lejlighed til at følge den Retningslinie, som man ellers anser for den rigtige. Betydningen er uhyre ringe økonomisk, og den bliver endnu mindre, naar man betragter Retsplejelovens § 247, hvorefter man kan vedtage et Værneting og derved flytte Sagen fra 1ste Sal ned i Stuen; saa slipper man for at betale det høje Gebyr.

Jeg tror, at det vil være vanskeligt for den jævne Mand at forstaa den Retsstilstand, jeg har skildret her, og jeg tror, det vil være mere praktisk at have samme Afgift for den samme Ting alle Vegne. Jeg nærer naturligvis ikke noget som helst Haab om med disse Ord at have overbevist nogen her i dette Ting, men jeg har blot ønsket at sætte denne lille Sommerfugl paa en Knappenaal, for at det andet høje Ting maaske kunde have Glæde af at betragte den lidt nærmere.

Ordføreren (Jesper Simonsen): Den Forklaring, som det ærede Medlem Hr. Pürschel gav af Betydningen af den omtalte Ændring, rammer jo slet ikke det virkelige Forhold. Det, Retsplejeloven ændrer, er, at man i nogle enkelte Jurisdiktioner, nemlig Storkøbenhavn, ophæver Forligsinstitutionen. Dette vilde, hvis ikke Retsafgiftsloven ændredes, medføre i nogle Tilfælde, eller vel i alle Tilfælde praktisk talt, forhøjede Udgifter til Gebyrer for de Folk, der i disse Jurisdiktioner havde Retsager, der tidligere havde været for Forligskommissionen, og som nu gaar lige ind for Retten. For at undgaa, at der i de Jurisdiktioner, hvor Forligskommissionerne saaledes ophæves, sker en Fordyrelse af Adgangen til Retten, er det, man har stillet Ændrings-

forslaget. Derimod bliver Gebyrerne i de Jurisdiktioner, hvor der ikke sker en saadan Ændring, hvor Forholdene bliver fuldstændig som hidtil, ogsaa i Henseende til Retsafgifter aldeles som hidtil, og vi har ikke fra Flertallets Side kunnet se nogen rimelig Anledning til at gøre det billigere at føre Retssager i de Jurisdiktioner, hvor man vil bibeholde Forligsinstitutionerne, end det har været til Dato. Naar det ærede Medlem nu siger, at der kan komme nogen Ulighed frem, er dette heller ikke rigtigt. Det ærede Medlem siger, at to Sager, der drejer sig om ganske det samme Beløb, kan kræve helt forskellige Gebyrer. Der er dertil at bemærke, at den ene Retssag har jo været for Forligskommissionen, den anden ikke, det er Forskellen. For den Sag, der ikke har været for Forligskommissionen, skal der, hvis Sagen forliges i første Retsmøde, kun betales det samme Gebyr, som skulde have været betalt, hvis den var kommet for Forligskommissionen, og for den Sag, der kom for Forligskommissionen og er blevet forligt dér, betales der det samme Gebyr som hidtil. Sagerne er altsaa fuldkommen ens stillet. Gaar Sagerne derimod videre, idet de ikke forliges, den ene ved Forligskommissionen og den anden ved tørste Retsmøde i Retten, skal Retsmaskineriet altsaa ulejliges en Gang til, og saa falder det Gebyr, som hidtil er faldet i begge Retssager, saa ogsaa i dette Tilfælde er Sagerne ligestillet. Det er derfor ikke rigtigt, naar det ærede Medlem her vil give det Udseende af, at Ændringsforslaget paa nogen Maade skulde fordyre nogen Rets-sag. Ændringsforslaget fordyrer ikke en eneste Retssag i Landet, og den Ulighed, det ærede Medlem vil fremhæve mellem Retssagernes Behandling i Forhold til nu, er heller ikke til Stede.

Jeg skal anbefale Lovforslaget til Vedtagelse.

Christensen (Høng): Jeg kan i det hele slutte mig til de Betragtninger, som nu er blevet gjort gældende af Ordføreren. Det, som det drejer sig om, er i Virkeligheden, at man i de Retskredse, hvor der herefter ingen Forligskommission skal være, kun kræver Forligsgebyr, naar man faar Sagen behandlet for Retten, saaledes at Borgerne baade i de Retskredse, hvor der er Forligskommission, og i de Retskredse, hvor der ingen Forligskommission er, bliver stillet ganske paa samme Maade. Hvor der er Forligskommission, betaler man Forligsgebyr i Forligskommissionen, og hvor der ingen Forligskommission er, betaler